

Књига пророка Јои́ла и Лаодикијска Црква адвентиста седмог дана - Број четири

Jeff Pippenger

2025-12-07

Број четири

У Исаији двадесет осмој, „људи подсмевачи који владају“ „Јерусалимом“ представљени су као „пијанице Јефремове“ и као „венац поноса“. „Венац“ представља вођство, а „понос“ представља сатански карактер.

Пијанице се супротстављају остатку („преостатку“), који постаје Божји „венац“ славе, јер за време позне кише Господ успоставља Своје „царство славе“, као што је то предочено тиме што је Он на крсту успоставио „царство благодати“. Царство благодати на крсту представља праслику царства славе у време недељног закона. Позна киша отпочела је 9/11, када је започело запечаћивање сто четрдесет и четири хиљаде и суд над живима.

„Видела сам да све ствари с највећом напрегнутошћу гледају и усмеравају своје мисли ка предстојећој кризи која је пред њима. Греси Израилља морају унапред доћи на суд. Сваки грех мора бити исповеђен у Светињи; тада ће дело кренути напред. То се мора учинити сада. Остатак ће у време невоље викати: Боже мој, Боже мој, зашто си ме оставио?“

„Позни дажд долази на оне који су чисти — тада ће га сви примити као некада.“

„Када четири анђела пусте, Христос ће успоставити Своје царство. Нико не прима позни дажд осим оних који чине све што могу. Христос би нам помогао. Сви би могли бити победници благодаћу Божјом, кроз крв Исусову. Цело небо је заинтересовано за ово дело. И анђели су заинтересовани.“ Spalding and Magan, 3.

Четири ветра из Откривења такође су код Исаије представљена као силан ветар који је био задржан у дан источнога ветра, као што четири анђела задржавају четири ветра раздора у Откривењу. Сестра Вајт поистовећује четири ветра са „гневним коњем који настоји да се отргне“, доносећи „смрт и разорење“. Четири ветра се постепено пуштају, почев од 11. септембра, затим бивају силно појачани при доношењу недељног закона, а потом у потпуности ослобођени када се људско време милости заврши.

Ослобођени и обуздани

Седма труба, која је уједно и треће тешко, које најављује довршење тајне Божје, пророчки је затрубљена 11. септембра, када је ислам био пуштен, а затим пророчки обуздан од стране Џорџа В. Буша после 11. септембра. Мајка ислама, Агара, Исмаилова мајка, симбол је обуздавања и пуштања. Сара ју је пустила да са Авраамом зачне по Сарином налогу, а затим ју је, због љубоморе, Сара обуздала, те је Агара побегла, док анђеоло није обуздао Агару да не бежи и рекао јој да се врати. После Исааковог рођења, сукоб између Агаре и Саре наставио

се све док Авраам није отерао робину, стављајући тако још једно обуздавање на њу.

Четири анђела ислама били су ослобођени на почетку пророчанства из Откривења, девета глава, петнаести стих, о три стотине деведесет и једној години и петнаест дана, а потом су били обуздани 11. августа 1840.

И затруби шести анђео, и чух глас од четири рога златнога олтара који је пред Богом, где говори шестоме анђелу који имаше трубу: Одреши четири анђела који су свезани на великој реци Еуфрату. И бише одрешена четири анђела, који беху приправљени за час, и дан, и месец, и годину, да побију трећину људи. Откривење 9:13–15.

Након што је ислам трећег јаука био пуштен да нападне 11. септембра, Џорџ В. Буш је покренуо свој светски рат против тероризма и поставио обуздавање исламу. Прво помињање Исмаила, симбола ислама, указује да ће Исмаилови потомци бити против сваког човека и да ће сваки човек бити против њих.

И анђео Господњи јој рече: Ево, затруднела си и родићеш сина, и надени му име Исмаило; јер је Господ чуо невољу твоју. И он ће бити дивљи човек; рука ће његова бити против свакога, и свачија рука против њега; и живеће пред лицем све браће своје. 1. Мојсијева 16:11, 12.

Ислам је сила на крају света против које ће бити „рука свакога човека“, и ислам ће бити против свакога човека, као што се то данас савршено испуњава. Посебно дело ислама као симбола пророштва јесте да доведе до светског рата. Ова тема је потврђена причом о Илији, Јовану Крститељу, и у књизи Откривења представљена је као „гневљење народа“.

„Почетак тог времена невоље,‘ овде поменут, не односи се на време када ће зла почети да се изливају, већ на кратко раздобље непосредно пре него што буду изливена, док је Христос у светињи. У то време, док се дело спасења приводи крају, невоља ће долазити на земљу, и народи ће се гневити, али ће бити задржавани како не би спречили дело трећег анђела. У то време доћи ће ‘позни дажд,’ или освежење од присуства Господњег, да даде силу снажном гласу трећег анђела и припреми свете да опстану у раздобљу када ће се излити седам последњих зала.” Early Writings, 85.

У „данима“ када пада позни дажд, Христос успоставља Своје царство славе, као што је представљено у књизи пророка Данила.

И у дане ових царева Бог небески подигнуће царство које се никада неће разрушити; и то се царство неће оставити другом народу, него ће разбити и уништити сва та царства, а само ће стајати довека. Данило 2:44.

У „данима“ када Христос успостави Своје царство славе, они који су Христов „венац“ славе супротстављени су пијаницама које носе „венац“ охолости. Авакумово „виђење“, које је требало записати и јасно изложити на „плочама“, упечатљиво приказује историјско сведочанство темељних истина адвентизма. У Авакумовом сведочанству Јоиллове две класе, било „охолости“ било „славе“, представљене су као класа која је — оправдана вером, или која је — уздигнута у охолости. Четврти стих другог поглавља обраћа се тим двама класама

и оне су паралелне са класичним приказом фарисеја и цариника. Цариник је отишао кући оправдан, а „душа“ фарисејева „није права“, јер је „уздигнута“.

Гле, душа која се надима није права у њему; а праведник ће живети од своје вере.
Авакум 2:4.

У следећем стиху Авакум поистовећује оне чија су срца уздигнута у охолости са пијанцима, повезујући тако Исаијине и Авакумове пијанце са „охолошћу“.

Да, штавише, јер преступа вином, он је охол човек, и не остаје код куће; шири своју жељу као ад, и као смрт је, и не може се наситити, него сабира к себи све народе, и гомила к себи све људе. Авакум 2:5.

Вреди се подсетити да ови стихови у Авакуму нису били испуњени само у милеритској историји, већ да је њихово испуњење било честа тема и код Елен Вајт и код раних пионира адвентизма. Они који су били оправдани вером представљеном у четвртом стиху милеритске историје били су они који су издржали кризу првог разочарања, које је означило и време одлагања и долазак поруке другог анђела која је објављивала пад Вавилона. Милерити су у оквиру те историје кушања разумели да је некадашњи заветни народ, који су историјски били протестанти, постао кћери Вавилона. Ти протестанти били су протестанти представљени црквом у Сарду, која представља заветни народ, јер су имали „име“, симбол и карактера и заветног односа, али су били мртви.

И анђелу цркве у Сарду напиши: Ово говори онај који има седам Духова Божјих и седам звезда: Знам твоја дела, да имаш име да си жив, а мртав си. Откривење 3:1.

У процесу испитивања 1844. године, који је започео 19. априла, а потом се окончао 22. октобра — они који нису издржали тај процес испитивања били су уздигнути у гордости; и када бисмо само читали стихове који следе после петог стиха, тамо је особина људске гордости приказана примером папске охолости и самоузвишења. То се завршава у двадесетом стиху, где је објављено да је Господ у своме светом храму; нека сва земља ћути пред Њим.

Али Господ је у свом светом храму; нека сва земља утихне пред њим. Авакум 2:20.

Други стих другог поглавља Авакума указује на прво разочарање од 19. априла 1844. године, а поглавље се завршава двадесетим стихом, који јасно означава 22. октобар 1844. године, када је Господ изненада дошао у свој храм.

Четири доласка 22. октобра 1844. (ред по ред)

„Долазак Христа као нашег Првосвештеника у Светињу над светињама, ради очишћења светиње, приказан у Данилу 8:14; долазак Сина човечијег ка Старцу дана, како је изложено у Данилу 7:13; и долазак Господа у Његов храм, проречен од Малахије, описи су истог догађаја; а то је такође представљено доласком женика на свадбу, који је Христос описао у причи о десет девојака, у Матеју 25.“ Велика борба, 426.

Трећи и четврти стих поистовећују две класе које настају у процесу испитивања од другог стиха па све до двадесетог, у процесу испитивања од 19. априла 1844. до 22. октобра 1844. Четврти до деветнаестог стиха обраћају се папској сили, с изузетком четрнаестог стиха, који се односи на историју која следи након силаска анђела из осамнаестог поглавља Откривења, на 9/11.

Јер ће се земља испунити познањем славе Господње, као што воде покривају море.
Авакум 2:14.

У процесу испитивања другог анђела у милеритској историји развиле су се две класе богомољаца, које су се потом испољиле у кризи 22. октобра 1844. Карактер безбожних у том одломку јесте карактер папства, а у том периоду испитивања верни милерити дошли су до тога да, у сагласности с вешћу другог анђела, објављују да је протестантска црква, својим одбацивањем милеритске поруке, постала кћери Рима. Спор који се одвијао од почетка 19. априла до завршетка 22. октобра јесте место где се испољава карактер, било као охоли пијанац вавилонског вина, као што је био Валтазар, било као неко ко је, попут Данила пред Валтазаром, био оправдан својом вером. Тај спор јесте место где се одвија драма која буди свет за вечне стварности повезане с вешћу трећег анђела. Позадина супротности између пијаног и оправданог постављена је у оквир расправе о томе како се свет просвећује у погледу тих питања: „Јер ће се земља испунити познањем славе Господње, као што воде покривају море.” То просвећење отпочело је 9/11.

На завршетку историје представљене у другој глави Авакума, Господ је изненада дошао у Свој храм 22. октобра 1844. године. То је учинио у испуњењу пророштва које је изнео као Палмони у четрнаестом стиху осме главе Данила.

Палмони

Десетого дана седмога месеца библијског календара, који је 1844. године пао на двадесет други дан десетого месеца, испунио се Авакум 2:20, а симболички број „220“ може се видети у „поглављу и стиху“ који означавају диспензациону промену у Христовој служби у небеској светињи. Пророчка особеност сто четрдесет и четири хиљаде јесте то што су они они који иду за Јагњетом куда год Оно пође. Следити Христа значи следити Га у Његовој Речи.

У Својој Речи, број „220“ симболично представља сједињење божанства и човечанства, а само дело које је Христос започео на тај датум било је дело сједињавања Свога божанства са човечанством. Године 1844, двадесет другог дана десетого месеца, или симболично двадесет два пута десет једнако „220“ ($22 \times 10 = 220$), или, могли бисте рећи, управо на датум који се симболично изједначава са „220“, испунио се Авакум „2:20“ када је Христос прешао из Светога места у Светињу над светињама да започне истражни суд.

Палмони, Дивни Број, стоји унутар „питања и одговора“ који представља средишњи стуб адвентизма, а већина адвентиста те истине уопште није потпуно свесна.

„Текст Светога писма који је, изнад свих других, био и темељ и средишњи стуб адвентне вере, био је објава: ‘До две хиљаде и три стотине дана; онда ће се светиња очистити.’ [Данило 8:14.]” Велика борба, 409.

Осма глава књиге пророка Данила, тринаести и четрнаести стих, представљају питање у тринаестом стиху, за којим следи одговор у четрнаестом стиху. Јеврејска реч Палмони у тринаестом стиху преведена је као „онај извесни светац“, а то посебно Христово име значи Чудесни Бројилац или Бројилац Тајни.

Када Елена Вајт указује да је четрнаести стих средишњи стуб и темељ адвентизма, она ставља божански нагласак на питање и одговор ова два стиха, што захтева да Христос као Дивни Бројилац буде првенствена тачка упућивања. Сестра Вајт је више пута наглашавала важност посматрања Христа као средишње истине сваког одломка, а у тринаестом и четрнаестом стиху постоји непосредно појављивање Христа — „тај извесни светац“ — који је Палмони.

Када је адвентизам 1863. године одбацио „седам времена“ из Левитске двадесет шесте, затворио је очи пред Палмонијем, јер се пророчка структура питања и одговора заснива на односу између Мојсијевих „седам времена“ и Данилових „две хиљаде и три стотине дана“. Пророчки однос између Мојсијевих „седам времена“, односно две хиљаде пет стотина и двадесет година, и Данилових „две хиљаде и три стотине вечери и јутара“, односно две хиљаде и три стотине година, утврђен је временом, које је представљено бројевима, а Чудесни Бројилац налази се управо у самом средишту питања и одговора који су средишњи стуб адвентизма. Они који су можда читали списе Јосифа могли би се сетити његових логичних аргумената којима је указивао на две нарочите ствари које је Бог створио. Једна је била јеврејски језик, а друга мерљиво време, које заузврат захтева математику.

Тринаести стих поставља питање: „Докле?“ Стих не пита „када“, него пита „докле?“ Од суштинске је важности за правилно разумевање да ли се питање односи на трајање („докле?“) или на одређену тачку у времену („када?“). Одговор на питање у четрнаестом стиху или означава одређену тачку у времену, или раздобље времена, а могуће и обоје; али какав год тај одговор био, он се мора поставити у оквир контекста питања из тринаестог стиха. Да би се правилно разлучила реч, односно правилно разумео одговор четрнаестог стиха, неопходно је правилно разумевање контекста тог питања. Да ли је „када“ или „докле“?

Пијанице Јефремове нејасно уче да четрнаести стих одређује једну тачку у времену, коју они поистовећују са 22. октобром 1844. године, и када то чине, врло је могуће да се позивају на одломак који смо управо навели из Велике борбе, али Божја Реч се никада не мења и никада не изневерава. Питање „докле“ одређује трајање, а не једну тачку у времену. Дана 22. октобра 1844. године започео је период истражног суда, а истине повезане с тим делом представљају вечно јеванђеље и далеко су важније од самог датума његовог почетка.

Јеврејска граматика је јасна, и то истоветно значење је пренето у преводу King James Version. Не само да граматика јасно смешта ово питање у контекст трајања, него је питање

„докле“ и симбол библијског пророштва. На основу неколико сведока може се показати да питање „докле“, као симбол, представља историју од 11. септембра до недељног закона. Најпре ћемо размотрити симбол „докле“ пре него што се вратимо на Палмонија и Јоила.

Докле? Исаија шест Тада рекох: Господе, докле? А Он одговори: Докле градови не опусте да буду без становника, и куће без људи, и земља не опусти сасвим; и Господ не уклони људе далеко, те буде велико пустошење усред земље. Али ће још у њој бити десетина, и она ће се опет затрети; али као храст и као брест, којима, кад се посеку, остаје пањ, тако ће свето семе бити њезин пањ. Исаија 6:11–13. Ове свечане речи закупиле су мој ум. Призор који је представљен пророку Исаији јасан је и снажан. Чујте реч Господњу, поглавари Содомски; послушајте закон Бога нашега, народе Гоморски! Шта ће Ми мноштво жртава ваших? вели Господ; сит сам паљеница овнова и претилине утовљене стоке, и крв јунаца и јагањаца и јараца није Ми мила. Кад долазите да се јавите преда Мном, ко иште то од вас, да газите тремове Моје? Не доносите више узалуднога приноса; кад је у вашим рукама безакоње, кад Ме гледате да умолите, нећу вас услишити; и кад умножите молитве, нећу слушати. Перите се, очистите се; уклоните злоћу дела својих испред очију Мојих; престаните зло чинити; учите се добро чинити, тражите правду, исправљајте насилника, дајте правицу сирочету, заступајте удовицу. Ходите сада, и расправимо, вели Господ: ако греси ваши буду као скерлет, постаће бели као снег; ако буду црвени као црвац, постаће као вуна. Ако будете хтели и послушате, добра земаљска јешћете; ако ли нећете, него будете непокорни, мач ће вас прождирати; јер уста Господња рекоше. Исаија 1:10–20. Како би верни град блудница! Беше пун суда, правда становаше у њему, а сада убице. Сребро твоје поста дроска, вино твоје помешано с водом. Кнезови су твоји непокорни и другови лупежима; сваки љуби поклоне и тражи дарове; сирочету не дају правице, и парница удовичина не долази пред њих. Зато говори Господ, Господ над војскама, Силни Израилев: Еда, утешићу се над противницима Својим и осветићу се непријатељима Својим. И окренућу руку Своју на те, и као у лугу очистићу твоју трескоту, и одузећу сав олов. И повратићу судије твоје као пре, и саветнике твоје као испрва; тада ћеш се звати град праведни, град верни. Сион ће се откупити судом, и повратници његови правдом. А преступници и грешници заједно ће се сатрети, и који остављају Господа изгинуће. Јер ће се посрамити од храстова које зажелесте, и постидећете се вртова које изабрасте.

Јер ћете бити као храст коме лишће вене, и као врт у ком нема воде. И силни ће бити као кучина, и дело његово као искра, и обоје ће горети заједно, и неће бити никога да угаси. Исаија 1:21–31.

У Исаији, у шестом поглављу, трећем стиху, анђели објављују да је сва земља пуна славе Божје.

И викаше један другоме говорећи: Свет, свет, свет је Господ над војскама; сва је земља пуна славе његове. Исаија 6:3.

Сестра Вајт повезује силазак анђела из осамнаестог поглавља Откривења са анђелима из трећег стиха.

„Док они [анђели] гледају у будућност, када ће сва земља бити испуњена Његовом славом, победничка песма хвале одјекује с једнога на другога у милозвучном појању: ‘Свет, свет, свет је Господ над војскама.’“ Review and Herald, December 22, 1896.

Исаија се налази у 9/11 и пита: „Докле“ мора износити поруку 9/11 лаодикејском народу који не жели да види нити да чује. Речено му је да мора истрајати док градови не буду разорени, а разарање градова, које започиње при недељном закону када национално отпадништво буде праћено националном пропашћу.

Тада рекох: Господе, докле? А он одговори: Докле градови не опусте без становника, и куће без човека, и земља не буде сасвим опустошена, и Господ не уклони људе далеко, те усред земље буде велико напуштење. Али ће још у њој бити десетина, и она ће се вратити, и биће опет поједена; као теревинт и као храст, којима остаје срж кад одбаце лишће: тако ће свето семе бити срж њезина. Исаија 6:11–13.

На 9/11, када је земља била обасјана Божјом славом, Исаија је помазан да изнесе поруку позног дажда, и он пита: „Докле“ треба да износи поруку 9/11 људима чија су срца одебљала? Одговор је: „докле“, до закона о недељи, када ће бити „велико остављање усред земље“. То „велико остављање“ извршава лаодикијски адвентизам, који Исаија у двадесет другом поглављу представља као Севну.

Ево, Господ ће те однети у силно ропство, и доиста ће те покрити. Он ће те засигурно силовито завртети и бацити као лопту у пространу земљу; онде ћеш умрети, и онде ће кола твоје славе бити срамота дому твога господара. И збацићу те с твога места, и он ће те свргнути с твога положаја. Исаија 22:17–19.

Лаодикејски адвентисти напуштају истину при недељном закону и ту бивају „оборени“, као што је представљено у Данилу, једанаестом поглављу, четрдесет првом стиху.

И ући ће и у славну земљу, и многе ће земље бити оборене; али ове ће се избавити из његове руке: Едом и Моав и прваци синова Амонових. Данило 11:41.

Када Исаија пита „докле“, речено му је да износи поруку адвентизму све до недељног закона, када ће „многи“ из Данила једанаест, четрдесет и првог стиха, бити „оборени“, када се одрекну суботе и Бога. Тада ће бити избљувани из уста Господњих, као што је

представљено у књизи Откривења, где се све књиге Библије сусрећу и завршавају, и где је Исаија двадесет и два, Шевна, „силовито“ бачен „као лопта у пространу земљу“, док су „уклоњени“ „далеко“.

U tom vremenskom razdoblju ostatak, predstavljen kao „desetina“ (što je desetak), „vратиће се“; они су у том одломку упоређени са дрвцем које има „srž“ која остаје када лишће отпадне. „Lišće“ у пророчкој симболици представља исповеданје вере. Kada adventizam дође до недељног закона и прихвати први дан седмнице umesto Бојже Суботе, odbациће своје лишће „ispovedanja“ i више неће tvrditi да држи Бојжу Суботу седмоста дана.

„Проклињање смокве било је делатна прича. То бесплодно дрво, које је својим претенциозним лишћем разметљиво стајало управо пред Христовим лицем, било је симбол јеврејског народа. Спаситељ је желео да Својим ученицима јасно покаже узрок и извесност пропасти Израиља. У ту сврху обдарио је дрво моралним својствима и учинио га тумачем божанске истине. Јевреји су стајали одвојени од свих других народа, исповедајући оданост Богу. Он их је нарочито обасипао Својом наклоношћу, и они су полагали право на праведност изнад сваког другог народа. Али били су искварени љубављу према свету и грамзивошћу за добитком. Хвалили су се својим знањем, али су били незналице у погледу Божјих захтева и били су пуни лицемерја. Као бесплодно дрво, пружали су увис своје претенциозне гране, бујне по изгледу и лепе за око, али су доносили „ништа осим лишћа“. Јеврејска религија, са својим величанственим храмом, својим светим олтарима, својим свештеницима с митрама и својим свечаним обредима, заиста је била лепа по спољашњем изгледу, али су јој недостајали понизност, љубав и добротинство.“

„Сва стабла у смоквњаку била су лишена плода; али стабла без лишћа нису побуђивала никакво очекивање и нису изазивала никакво разочарање. Овим стаблима били су представљени незнабошци. Они су, као и Јевреји, били лишени побожности; али нису исповедали да служе Богу. Нису се разметљиво претварали да су добри. Били су слепи за Божја дела и Божје путеве. За њих време смокава још није било дошло. Они су још увек чекали дан који ће им донети светлост и наду. Јевреји, који су од Бога примили веће благослове, сматрани су одговорнима за злоупотребу тих дарова. Предности којима су се хвалили само су увећавале њихову кривицу.“ Чежња векова, 582, 583.

При недељном закону, исповедање лаодикијског адвентизма да је Божји заветни народ нестаје, јер прихвата жиг завета смрти и одбацује печат завета живота. Тада одбацују своје лишће исповедања, а оно што се показује јесте остатак представљен Исаијом, који се на 9/11 „вратио“ старим стазама, а затим био понижен до праха када су они (Исаија) спознали његово покварено искуство, и потом био очишћен угљеном узетим са жртвеника. Сестра Вајт нас обавештава да угаљ са жртвеника представља очишћење, али очишћење је једноставно оно што се постиже тиме што угаљ дотиче Исаијине усне.

„Живи угаљ је симбол очишћења. Ако дотакне усне, с њих неће пасти ниједна нечиста реч. Живи угаљ такође симболизује снагу напора слугу Господњих.“ Review and Herald, 16. октобар 1888.

„Жар“ са олтара који се баца на земљу у последњим данима јесу жеравице бачене на земљу када се отвори седми и последњи печат у првих пет стихова осме главе Откривења. Исаија, а стога и сто четрдесет и четири хиљаде, очишћује се жаром који дотиче њихове усне, али „жар“ је порука. Он дотиче њихове усне када узму књигу из руке анђела и поједу је.

Посвети их истином својом: ријеч је твоја истина. Јован 17:17.

Они који се „врате“ и постану остатак (преостали део) представљени су као храст и теревинт; и као што је Христос „обдарио дрво моралним својствима и учинио га тумачем божанске истине“, тако и Исаијина дрвета у себи имају ту „моралну особину“, представљену „суштином“. Суштина остаје у дрвећу, чак и онда када буду одбачени они који су били само лишће исповедања. „Свето семе“ јесте „суштина“, а Христос је „свето семе“ пророчанства. Та дрвета, која су представљена као остатак, као и сам Исаија у шестом поглављу, представљају људе, а тиме и човечанство, док свето семе представља божанство. Тако, Исаија 6 поистовећује очишћење адвентизма од 11. септембра до недељног закона, а појединости које Исаија доприноси тој пророчкој историји све су представљене његовим питањем: „докле?“ За Исаију, одговор на „докле?“ био је од 11. септембра до недељног закона.

Колико дуго? 1840–1844

11. август 1840. године био је праслика 11. септембра, и у пророчкој историји од 11. августа 1840. до 22. октобра 1844. одиграла се битка на гори Кармилу између Илије и пророка Језавелиних. Најзад се показало да су Валови пророци лажни пророци, те их је Илија погубио; али је на самом почетку тог сукоба Илија поставио питање: „докле ћете храматити између два мишљења?“

И приступи Илија к свему народу и рече: Докле ћете храматити на обе стране? Ако је Господ Бог, идите за Њим; а ако је Вал, онда идите за њим. А народ му не одговори ни речи. Тада рече Илија народу: Ја, само ја, остао сам пророк Господњи; а пророка Валових има четири стотине и педесет људи. 1. Царевима 18:21, 22.

Илија је на 11. августу 1840; питајући тај нараштај да ли је милеритска порука истинита или је лажна? То је још једна порука Лаодикији, као што је била Исаија шест.

„Хиљаде су биле наведене да прихвате истину коју је проповедао Вилијам Милер, а слуге Божје биле су подигнуте у духу и сили Илијиној да објављују ту поруку. Попут Јована, Исусовог претече, они који су проповедали ову свечану поруку осећали су се принуђеним да положе секиру на корен дрвету и позову људе да донесу род достојан покајања. Њихово сведочанство било је срачунато да пробуди и силно утиче на цркве и да покаже њихов прави карактер. И када је одјекивало свечано упозорење да беже од гнева који долази, многи који су били сједињени са црквама примили су исцељујућу поруку; увидели су своја отпадништва, и са горким сузама покајања и дубоком муком душе понизили су се пред Богом. И како је Дух Божји почивао на њима, помагали су да се разлеже вапај: ‘Бојте се Бога, и подајте Му славу; јер дође час суда Његова.’“ Early Writings, 233.

У историји испитивања од 1840. до 1844. протестанти који су одбацили Илијину поруку постали су кћери Рима и предали плашт протестантизма милеритском адвентизму. Са Исајом и Илијом имамо два сведока који сведоче о чињеници да је питање „докле“ симбол историје која почиње 11. септембра и завршава се недељним законом. У милеритској историји 11. август 1840. године поклапа се са 11. септембром, а 22. октобар 1844. године поклапа се са недељним законом. Када је огањ сишао с неба и спалио Илијин принос, свих дванаест каменова било је обасјано заједно с приносом, означавајући тако сто четрдесет и четири хиљаде као заставу представљену као обасјано камење. Лажни пророци су потом били погубљени од Илије, као што су и Сједињене Државе, лажни пророк, погубљене као шесто царство при недељном закону.

Шесто поглавље Исаије наглашава процес испитивања, очишћења и прочишћења међу Божјим народом од 11. септембра до недељног закона. Илија се обраћа лаодикијском ставу Божјег народа, али исто тако пружа доказе за разликовање између истинитог и лажног пророка, а тиме и истините или лажне поруке. Стога је, почев од 11. августа 1840. и завршавајући се 22. октобра 1844, пророчко испитивање било доведено на протестанте у раздобљу Сарда, и као што је огањ на гори Кармилу произвео поделу на две класе, тако су се и 1844. показале две класе. Једна класа у процесу испитивања били су они који су ускоро требали постати „бивши“ заветни народ, а друга класа био је милеритски адвентизам, с којим ће Бог ступити у завет 22. октобра 1844. Раздобље испитивања и поделе јесте прича о винограду, јер се показало да је милеритски адвентизам истинити пророк управо у истом тренутку када је сардијски протестантизам почео да испуњава своју улогу отпадничког протестантизма. Као што су Валови пророци били разоткривени као лажни, тако је и бивши заветни народ био разоткривен, а затим од стране милерита означен као кћи Рима. Прича о гори Кармилу, као и испуњење те историје у време милерита, пружа други сведок шестој глави Исаије да је питање „докле“ симбол временског раздобља од 11. септембра до недељног закона.

„Господе Боже Авраама, Исака и Израилџа“, моли се пророк, „нека се данас зна да си Ти Бог у Израилју, и да сам ја слуга Твој, и да сам све ово учинио по Твојој речи. Услиши ме, о Господе, услиши ме, да позна овај народ да си Ти Господ Бог, и да си Ти обратио срце њихово натраг.“

„Тишина, тешка у својој свечаности, почива над свима. Валови свештеници дрхте од страха. Свесни своје кривице, очекују брзу одмазду.“

„Тек што се Илијина молитва завршила, пламенови огња, као сјајни блескови муње, силазе с неба на подигнути жртвеник, прождирући жртву, лижући воду у јарку и прождирући чак и камење жртвеника. Сјај те буктиње обасјава гору и заслепљује очи мноштва. У долинама ниже, где многи у стрепњи и напетом ишчекивању посматрају покрете оних горе, силазак огња јасно се види, и сви су задивљени тим приказом. Он подсећа на стуб огњени који је код Црвеног мора раздвојио синове Израилеве од египатске војске.“

„Народ на гори пада ничице у страхопоштовању пред невидљивим Богом. Не усуђују се да и даље гледају у огањ послан с неба. Боје се да и сами не буду сатрвени; и, осведочени о својој дужности да признају Бога Илијиног као Бога својих отаца, коме дугују оданост, заједно узвикују као једним гласом: ‘Господ, Он је Бог; Господ, Он је Бог.’ Са запањујућом разговетношћу тај узвик одјекује преко горе и разлеже се по равници испод. Најзад се Израиљ буди, више не обманут, покајан. Најзад народ увиђа колико је тешко обешчистио Бога. Карактер Валове службе, насупрот разумној служби коју захтева истинити Бог, стоји потпуно откривен. Народ препознаје Божју правду и милост у томе што је ускратио росу и кишу све док нису били доведени до тога да исповеде Његово име. Сада су спремни да признају да је Бог Илијин изнад сваког идола.” Пророци и цареви, 153.

Докле? Мојсије

Први пут се симболично питање „докле“ поставља у пророчкој Речи приликом осмог зла које је снашло Египћане у Мојсијево време. Осмо зло су „скакавци“ (симбол ислама), које доноси „источни ветар“ (симбол ислама).

И Мојсије и Арон уђоше к Фараону и рекоше му: Овако вели Господ Бог Јевреја: Докле ћеш одбијати да се понизиш преда мном? Пусти народ мој да ми послужи. Јер, ако одбијеш да пустиш народ мој, ево, сутра ћу довести скакавце на крајеве твоје; и они ће прекрити лице земље тако да се земља неће моћи видети; и појешће оно што је преостало, што вам је остало од града, и појешће свако дрво које вам расте у пољу; и испуниће куће твоје, и куће свих слугу твојих, и куће свих Мисираца, што нису видели ни оци твоји ни оци отаца твојих, откако су на земљи до данашњег дана. И окрете се и отиде од Фараона.

И слуге фараонове рекоше му: Докле ће нам овај човек бити замка? Пусти те људе да послуже Господу Богу своме; зар још не знаш да је Египат пропао?

И Мојсије и Арон бише поново доведени пред Фараона; и он им рече: Идите, служите Господу Богу своме; али ко су ти који ће ићи?

И Мојсије рече: Поћи ћемо с младима својим и са старима својим, са синовима својим и с кћерима својим, с овцама својим и с говедима својим поћи ћемо; јер нам ваља празновати празник Господу.

И рече им: Нека Господ буде тако с вама као што ћу пустити вас и децу вашу; пазите, јер је зло пред вама. Неће бити тако: идите сада ви који сте људи, и служите Господу; јер сте то тражили. И бише отерани испред фараоновог лица.

И Господ рече Мојсију: Пружи руку своју над земљом египатском за скакавце, да дођу на земљу египатску и поједу свако биље земаљско, све што је град оставио. И Мојсије пружи штап свој над земљом египатском, и Господ наведе источни ветар на земљу онога дана и целе ноћи; а кад свану јутро, источни ветар донесе скакавце. И скакавци навалише на сву земљу египатску и задржаше се по свим крајевима Египта; веома тешки беху; пре њих не беше таквих скакаваца, нити ће их после њих бити таквих. Јер покрише

лице све земље, те земља потамне; и поједоше свако биље земаљско и сав плод на дрвећу што је град оставио; и не оста ништа зелено на дрвећу ни у пољском биљу по свој земљи египатској.

Тада фараон журно дозвољава Мојсија и Арона; и рече: Сагрехих Господу Богу вашем и вама. А сада, молим вас, опростите ми грех мој још само овај пут, и помолите се Господу Богу вашем да уклони од мене само ову смрт. И он изађе од фараона и помоли се Господу. А Господ окрену силан веома јак западни ветар, који однесе скакавце и баци их у Црвено море; не оста ниједан скакавац у свим крајевима Египта. Излазак 10:3–19.

Најпре „Господ Бог Јевреја“ пита: „Докле ћеш одбијати да се понизиш преда мном?“ а затим су фараонове слуге потом поново упитале фараона: „Докле ће нам овај човек бити замка?“ То питање је постављено током осме пошасте, која се из више разлога подудара са 9/11. Десета пошаст је погубљење првенаца, што се подудара са крстом, а за њом следи разочарање код Црвеног мора, које надахнуће доводи у везу са разочарањем ученика код крста, што се подудара са великим разочарањем милерита 1844. године. Та три сведока се сва подударају са законом о недељи. Десета пошаст је закон о недељи, а две пошасте раније осма пошаст донела је „скакавце“ на „источном ветру“. „Скакавци“ су испунили сву земљу, као што ислам данас потреса цео свет док је проширио своју таму посредством присилне имиграције. Латински назив „пустињског скакавца“ јесте „*locusta migratoria*“, што представља ширење ислама путем имиграције, које је у природном свету типолошки приказано као миграција.

Девета пошаст била је тама која се могла осетити.

И Господ рече Мојсију: Пружи руку своју к небу, да буде тама по земљи египатској, и то таква тама да се може осетити. И Мојсије пружи руку своју к небу; и наста густа тама по свој земљи египатској за три дана: не виђаху један другога, нити ко уста са свога места за три дана; али сви синови Израилјеви имаху светлост у својим становима. Излазак 10:21–23.

У симболици „докле ћете“ коју представљају гора Кармил и Илија, показује се разлика онда када огањ силази с неба. Илијин Бог учинио је оно што Вал не може да учини. У милеритској историји разлика је начињена између палог сардијског протестантизма и милеритског адвентизма. Код Мојсија је разлика била тама или светлост. У јеврејским домовима беше светлост. Исаија нас даље обавештава да они који немају светлости у Мојсијевој линији, који су уједно и они које Илија уништава, и они који губе плашт протестантизма у милеритском временском раздобљу, јесу „народ“ који „доиста чује, али не разуме; и доиста види“, „али не опажа“. Затим се о тим људима изриче објава која каже: „Учини срце овога народа дебелим, и уши њихове отежале, и очи њихове затвори; да не виде очима својим, и не чују ушима својим, и не разумеју срцем својим, и не обрате се, и не исцеле се.“

Спреман да обави дело, али савладан задатком да проповеда онима који неће слушати, Исаија „тада рече“: „Господе, докле?“

Последња три од десет египатских зала пружају сведочанство о три корака од 11. септембра до недељног закона. Дана 11. августа 1840. године оснажена је вест првог анђела, а 19. априла 1844. стигао је други анђео и био оснажен на логорском састанку у Ексетеру од 12. до 17. августа, а трећи анђео стигао је 22. октобра 1844. године. Трећи анђео је у сагласју са недељним законом, те стога означава процес од три корака, јер не можете имати трећи без првог и другог.

„Прва и друга порука биле су објављене 1843. и 1844. године, а ми се сада налазимо под објављивањем треће; али све три поруке још увек треба објављивати. Сада је исто тако неопходно као икада раније да се оне понове онима који траже истину. Пером и гласом треба да разглашавамо ову објаву, показујући њихов поредак и примену пророчанстава која нас доводе до поруке трећег анђела. Не може бити треће без прве и друге. Ове поруке треба да упутимо свету у публикацијама, у проповедима, показујући у низу пророчке историје оно што је било и оно што ће бити.“ Selected Messages, књига 2, 104, 105.

Десета египатска поморска казна је, по надахнућу, доведена у везу са крстом и разочарањем које је потом уследило у вези с њим. Десета поморска казна је, дакле, трећа вест, којој по пророчкој нужности морају претходити прва и друга вест. У 9/11 Господ је упитао фараона: „докле“, а одмах потом и фараонове слуге упиташе: „докле“. Након што је Мојсије пренео фараону Божје питање „докле“, и непосредно пре него што слуге понове Мојсијево питање фараону, Мојсије означава прекретницу речима: „окрете се и изиђе од фараона“. Излазак 10:6.

11. септембар био је пророчки прекретнички тренутак, који је био предобразован када је Мојсије пустио помор скакаваца што је дошао с источним ветром.

„Постоје раздобља која представљају прекретнице у историји народа и Цркве. У Божјем промислу, када наступе те различите кризе, даје се светлост за то време.“ Bible Echo, August 26, 1895.

Следеће зло произвело је таму или светлост, зависно од тога којој сте класи припадали. 11. септембар био је „прекретница у историји народа и цркве“. У том тренутку Божји народ био је позван да се врати и ходи старим стазама, али су одбили да ходе њима и нису послушали звук трубе. Раздвајање између таме и светлости извршено је после Илије, а Мојсије је упитао: „докле?“ Она даље у том одломку каже:

„Постоје раздобља која представљају прекретнице у историји народа и цркве. У Божјем промислу, када наступе те различите кризе, даје се светлост за то време. Ако се она прихвати, долази до духовног напретка; ако се одбаци, следе духовно назадовање и бродолом.“ Bible Echo, August 26, 1895.

У наредном чланку наставићемо тему „докле“.

„У мају 1842. године, у Бостону, Масачусетс, сазвана је Генерална конференција. При отварању овога скупа, браћа Чарлс Фич и Аполос Хејл, из Хејвершила, представили су

сликовита пророштва Данила и Јована, која су насликали на платну, заједно са пророчким бројевима, показујући њихово испуњење. Брат Фич је, објашњавајући са своје карте пред Конференцијом, рекао да је, док је проучавао ова пророштва, помислио да би, ако би могао да изради нешто слично овоме што је овде представљено, то поједноставило предмет и олакшало му да га изложи слушаоцима. Овде је било више светлости на нашој стази. Ова браћа су чинила оно што је Господ показао Авакуму у његовом виђењу 2.468 година раније, говорећи: ‘Запиши виђење и учини да буде јасно на таблицама, да може читати онај који трчи. Јер виђење је још за одређено време.’ Авакум 2:2.“

„После извесне расправе о том питању, једногласно је изгласано да се литографише три стотине примерака сличних овоме, што је убрзо и учињено. Назване су „карте из ’43.“ Ово је била веома важна конференција.“ *The Autobiography of Joseph Bates*, 263.

„Видела сам да је карта из 1843. била вођена руком Господњом, и да не треба да буде мењана; да су бројеви били онакви какве је Он желео; да је Његова рука била над тиме и сакрила грешку у неким бројевима, тако да је нико није могао видети, док Његова рука није била уклоњена.“ *Early Writings*, 74.

„Било је то уједињено сведочанство предавача и листова Другог доласка, када су стајали на ‘првобитној вери’, да је објављивање карте било испуњење Авакума 2:2, 3. Ако је карта била предмет пророштва (а они који то поричу напуштају првобитну веру), онда следи да је 457. пре Христа била година од које треба рачунати 2300 дана. Било је неопходно да 1843. буде прво објављено време, да би ‘виђење’ могло ‘оклевати’, или да би постојало време одлагања, у којем је девичанска дружина требало да дрема и спава на великом предмету времена, непосредно пре него што буде пробуђена Поноћним покликом.“ *Second Advent Review and Sabbath Herald*, Volume I, Number 2, James White.